

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J.A.**, bytem ..., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 25.11.2017 proti rozhodnutí žalované ze dne 25.9.2017 č.j. ..., o starobní důchod,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 25.9.2017 č.j. ... a jemu předcházející rozhodnutí č.j. R-15.8.2017-... ze dne 15.8.2017 se z r u š u j í pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 25.11.2017 (doručenou dvakrát prostřednictvím e-mailové schránky dne 27.11.2017 a též prostřednictvím České pošty dne 29.11.2017) k výzvě soudu doplněnou dne 13.12.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 25.9.2017 č.j. ..., jehož kopie byla připojena, jelikož s ním nesouhlasí s tím, že nyní došlo k dodatečnému započtení vyměřovacího základu z roku 1992 do výše důchodu oproti 2006, jak je zřejmé z Osobního listu důchodového pojištění (dále jen *OLDP*), takže zaviněním - chybou ČSSZ nebyl tento vyměřovací základ zhodnocen již v roce 2006, má proto nárok na doplatek za celou dobu, kdy mu byl důchod vyplácen v nižší výši, a ne jen zpětně za pět let. V letech 1990 - 1995 byl 6 let účasten pojištění, proto by měla být i doba za rok 1992 započtena pro výši důchodu; rovněž nesouhlasil s postupem a výkladem žalované o nutnosti zaplacení pojistného za celou dobu trvání pojištění s poukazem na důchodové výměry jeho manželky*

I.A. , jimiž jí byly vyměřovací základy a doba osoby samostatně výdělečně činné (dále jen **OSVČ**) za stejné období jako jeho nejprve v roce 2006 započteny, posléze v roce 2007 nezhodnoceny, což vedlo ke snížení důchodu, a nakonec v roce 2008 započteny vyměřovací základy. Nesouhlasil proto s tím, že došlo ke změně výkladu vyhlášky až v roce

2010 a tedy až od tohoto roku je možné uznat vyměřovací základ do výpočtu výše důchodu, jak uvedla žalovaná v rozhodnutí o námitkách. Jako příloha žaloby bylo doručeno „Vycíslení nároku vůči žalované za dobu od 22.11.2006 do 31.12.2017 týkající se nesprávného zápočtu výpočtového základu v roce 2006 a doplatku nevyplaceného důchodu v celkové částce 44.880,-Kč, tj. 27.465,-Kč jako dluh na důchodu a 17.415,-Kč jako úroky z prodlení. Závěrem žalobce požadoval, aby soud vydal rozsudek, jímž bude žalované uloženo:

- 1) povýšit důchodový výměr ze dne 15.8.2017 o 1,5% procentuální výměry za dobu pojištění v roce 1992,
- 2) uhradit dluh na vypláceném důchodu od roku 2006 ve výši 27465 Kč dle přílohy,
- 3) vypořádat související úrok z prodlení ve výši 17415 Kč za opožděné platby dle přílohy a to vše do tří dnů od právní moci rozhodnutí soudu.

*Napadeným rozhodnutím ze dne 25.9.2017 č.j. 460 209 013/315-JS žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. R-15.8.2017-423/460 209 013 ze dne 15.8.2017, jímž podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), žalobci zvýšila od 1.11.2006 starobní důchod před dosažením důchodového věku na výši 4.198,-Kč měsíčně, který dále za roky 2007 až 2017 zvýšila (valorizovala) na částku 5.995,-Kč měsíčně (výrok č. I.) a dále rozhodla, že doplatek starobního důchodu náleží podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona od 19.5.2012 (výrok č. II.). V odůvodnění rozhodnutí ze dne 25.9.2017 byl mimo jiné uvedeno, že žalobce do data přiznání starobního důchodu (k datu 1.11.2006) získal nově 29 roků a 287 dnů doby pojištění (v předchozím výpočtu získal celkem 28 roků a 287 dnů doby pojištění), po snížení náhradní doby pojištění (rozumí se doba studia) na 80% pro výši důchodu nově získal 29 roků a 173 dnů doby pojištění (v předchozím výpočtu získal celkem 28 roků a 173 dnů doby pojištění). Žalobce dosáhl důchodového věku ve svých 61 letech a 10 měsících, tj. dnem 9. 12. 2007. Dále bylo uvedeno, že matematickým výpočtem se došlo k novému neredukovanému osobnímu vyměřovacímu základu 6.993,-Kč (též výpočtový základ), který se dále nesnižuje (neredukuje), protože nedosahuje ani první redukční hranice, tj. částky 9.100,-Kč, takže k 1.11.2006 starobní důchod před dosažením důchodového věku představuje částku rovnající se součtu základní výměry ve výši 1.470,-Kč a nové procentní výměry ve výši 2.728,-Kč, což se rovná nově 4.198,-Kč měsíčně. Žalovaná rovněž konstatovala, že v roce 2006 do celkové doby pojištění nezapočetla jeden rok doby pojištění, který žalobce získal absolvováním (nepovinně) 9. třídy základní devítileté školy ve školním roce 1960/1961 proto, že tuto dobu v žádosti o starobní důchod, sepsané na OSSZ Teplice dne 6.10.2006, neuvedl. ČSSZ v roce 2006 i v roce 2017 vycházela zejména z údajů, které OSSZ Teplice zaznamenala v žádosti o starobní důchod, kterou žalobce sepsal dne 6.10.2006 a v této žádosti pak doplnila, že žalobce byl OSVČ od 4.7.1990 do 31.12.2004, že pojistné za celou dobu činnosti OSVČ před 1.1.1996 bylo zapláceno, že nebyly podány přehledy od roku 1993 do roku 2005 a že za dobu pojištění OSVČ v kalendářním roce 2005 nebylo zapláceno pojistné a nebyl podán za rok 2005 ani přehled a konečně, že za dobu pojištění OSVČ v kalendářním roce, do něhož spadá den, od něhož se přiznává důchod, nebyly zapláceny zálohy na pojistné a k účasti na pojištění v tomto kalendářním roce nebyl žalobce přihlášen (rozumí se rok 2006).*

Citována byla také prováděcí vyhláška č. 149/1988 Sb. ve znění účinném do 31.12.1992, která upravuje v části druhé sociální zabezpečení OSVČ s účinností od 1.5.1990 tak, že OSVČ jsou v kalendářním měsíci účastny nemocenského a důchodového zabezpečení, pokud zaplatily za tento měsíc pojistné (viz § 62 odst. 1), že zabezpečení vzniká dnem, který

OSVČ uvedla na přihlášce jako den zahájení činnosti, nejdříve však dnem, od kterého je oprávněna vykonávat svou činnost, a zaniká dnem, který uvedla na odhlášce, nejpozději však dnem zániku oprávnění (*viz § 62 odst. 2*), že přihlášky a odhlášky se podávají na stanovených tiskopisech příslušnému orgánu sociálního zabezpečení (*viz § 63 odst. 5*); k činnosti OSVČ se přihlédne jako k době zaměstnání, bylo-li zapláceno pojistné za celou dobu trvání zabezpečení.

ČSSZ po roce 2010 změnila ve prospěch OSVČ výklad § 72 odst. 1 uvedené vyhlášky v tom smyslu, že zaplatí-li OSVČ pojistné na sociální zabezpečení za kterýkoli kalendářní rok, na který se vztahuje ustanovení § 72 odst. 1 citované vyhlášky, ČSSZ do důchodu OSVČ započte získaný vyměřovací základ. Tento postup ČSSZ uplatnila v roce 2017 u žalobce, když mu nově započetla vyměřovací základ ve výši 22.400,-Kč za rok 1992. Dále bylo uvedeno, že žalovaná v rámci tohoto námitkového řízení zjistila, že žalobce zahájil samostatnou výdělečnou činnost ode dne 4.7.1990, pojistné na sociální zabezpečení platil v minimální výši 100,-Kč jen po část roku 1991 a ve zbývající době, kdy vykonával samostatnou výdělečnou činnost, mu vznikl dluh na pojistném, který dosud neuhradil, jen dnem 5.1.1998 ukončil výkon své samostatné výdělečné činnosti. Jelikož žalovaná neshledala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, popř. že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, proto námitky žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí ze dne 15.8.2017.

*Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 13.3.2018 uvedla mimo jiné, že po náležitém přezkoumání nárokových podkladů uložených v centrální evidenci ČSSZ, dokladů získaných v námitkovém řízení a údajů poskytnutých oddělením metodiky sociálního pojištění OSVČ (výtisk údajů z aplikace Evidence OSVČ k 2.2.2018 a Přehledu pohledávek k 2.2.2018) bylo zjištěno, že samostatnou výdělečnou činnost vykonával žalobce od 4.7.1990 do 5.1.1998, pojistné bylo uhrazeno pouze za roky 1990 (všechny měsíce) a 1992 (všechny měsíce); v roce 1991 chybí úhrada za měsíc prosinec, nepodány přehledy za roky 1993 - 1998. Vzhledem k tomu, že se účast OSVČ na důchodovém pojištění před 1.1.1996 řídí podle předpisů platných před tímto dnem, tak z ust. § 8 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění platném do 31.12.1995 (dále jen **ZSZ**) plyne, že se zaměstnáním rozumí i činnost OSVČ (*odst. 1*) a k činnosti OSVČ a spolupracujících osob se přihlédne jako k době zaměstnání, bylo-li zapláceno pojistné za celou dobu trvání pojištění (zabezpečení); nebylo-li za tuto dobu zapláceno pojistné do dne, od něhož se přiznává nebo zvyšuje důchod, přihlédne se k ní jako k době zaměstnání až ode dne zaplacení pojistného (*odst. 4*). Do 31.12.1995 trvala účast na pojištění OSVČ až do zániku pojištění. Ve smyslu ust. § 145d ZSZ zaniká účast na důchodovém zabezpečení OSVČ dnem, kterým byla ukončena samostatná výdělečná činnost, zánikem oprávnění vykonávat samostatnou výdělečnou činnost, podáním odhlášky při nedosažení příjmu, atd.*

Žalobci do 31.12.1995 nevznikl zákonný důvod ukončení činnosti, ani nepodal odhlášku, tudíž účast na důchodovém zabezpečení trvala po celou dobu výkonu činnosti. Vzhledem k tomu, že nebylo za celou dobu do 31.12.1995 zapláceno pojistné, nelze tuto dobu (roky 1991, 1993-1995), včetně vyměřovacích základů hodnotit pro výpočet důchodu. Vyměřovací základ se stanovuje u OSVČ vždy za celý rok, respektive za všechny měsíce v kalendářním roce, po které trval výkon činnosti, z tohoto důvodu nelze stanovit vyměřovací základ za rok 1991.

Se změnou zákona, ve znění od 1.1.2004, se podle ust. § 16 odst. 3 zákona, ve znění pozdějších předpisů, vyměřovací základ pro stanovení pojistného a hrubý výdělek považují za vyměřovací základ pojištěnce nejdříve ode dne zaplacení pojistného, jde-li o pojištěnce, u nichž pro započtení doby pojištění před 1.1.1996 byla v předpisech platných před tímto dnem stanovena podmínka zaplacení pojistného.

Z výše uvedeného plyne, že v roce 2006 měly být při stanovení starobního důchodu žalobce zohledněny vyměřovací základy za rok 1990 a 1992, protože za tyto roky bylo zaplacen pojištění. Doba však zhodnocena být nemůže, protože není zaplacen pojištění za celou dobu pojištění (4.7.1990 - 31.12.1995). Z dávkového spisu se tedy jeví, že při výpočtu důchodu v roce 2006 nebyl zhodnocen vyměřovací základ za rok 1990. Pojištění je v roce 1990 uhrazeno za všechny měsíce výkonu samostatné výdělečné činnosti, proto měl být vyměřovací základ ve výši 2400 Kč zahrnut do výpočtu. Zároveň bylo uvedeno, že vyměřovací základy za roky 1993 až 1998 nemohou být stanoveny, protože za uvedené období nebyly podány přehledy o příjmech a výdajích a dalších údajích OSVČ. Povinnost podat přehled je stanovena v ust. § 15 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., *o pojištění na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti*, ve znění od 1.7.1993.

Žalobci byl starobní důchod přiznán od 1.11.2006 rozhodnutím ze dne 15.3.2007 s doložkou: Doba činnosti OSVČ za r. 1990-1995 nebyla hodnocena, protože nebylo zaplacen pojištění za celou dobu před 1.1.1996; doba činnosti OSVČ po 1.1.1996 nebyla hodnocena, neboť za toto období nebyly podány přehledy. Podle OLDP z 2.11.2006 nebyly zhodnoceny vyměřovací základy z činnosti OSVČ.

Je tedy zřejmé, že ČSSZ nepostupovala správně již při přiznání starobního důchodu v roce 2006, ačkoliv byly všechny potřebné údaje z evidence OSVČ známy, a ani při pozdější úpravě starobního důchodu. Pochybení nebylo napraveno ani v rozhodnutí o námitkách.

Dále bylo uvedeno, že ČSSZ plně respektuje platný zákon, proto nemůže plně vyhovět žalobním bodům žalobce a to žalobnímu návrhu ad 1):

Dobu OSVČ za rok 1992 nelze započítat do doby pojištění, neboť dle novelizovaného ust. zákona (*ust. § 16 odst. 3*) se od 1.1.2004 účast OSVČ před 1.1.1996 nadále posuzuje podle předpisů platných před tímto dnem. Dle § 8 odst. 1, písm. g) ZSZ., ve znění platném do 31.12.1995, se zaměstnáním rozumí i výkon samostatné výdělečné činnosti. Dle § 8 odst. 4 ZSZ se k činnosti OSVČ a spolupracujících osob přihlédne jako k době zaměstnání, jen bylo-li zaplacen pojištění za celou dobu trvání pojištění (*zabezpečení*). Jelikož účast na důchodovém zabezpečení trvala po celou dobu výkonu činnosti a nebylo za celou dobu do 31.12.1995 zaplacen pojištění, nelze rok 1992, který žalobce žádá, započítat do doby pojištění a zvýšit procentní výměru starobního důchodu o 1,5%.

Žalovaná také uvedla, že nemůže vyhovět žalobnímu návrhu ad 3):

V rámci soudního přezkumu správnosti správního rozhodnutí nelze vypořádat požadovaný úrok z prodlení ve výši 17415 Kč za opožděné platby, neboť zákon č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*), přiznává účastníkům řízení pouze právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, zejména hotové výdaje, soudní poplatky, ušlý výdělek, náklady spojené s dokazováním, apod., nikoliv však úroky z prodlení za nevyplacené částky z důchodového pojištění. Ani ust. § 54, 55 či 56 zákona nepřiznávají k výplatě důchodu úroky z prodlení. Cítí-li se žalobce postupem a rozhodnutím žalované poškozen, má možnost uplatnit nárok na náhradu škody v občanskoprávním řízení.

Také bylo uvedeno, že jestliže ČSSZ nezhodnotila žalobci při výpočtu výše starobního důchodu v roce 2006 vyměřovací základy za rok 1990 a 1992, ač měla, soudní oddělení se domnívá, že jsou tímto naplněny podmínky dané ustanovením § 56 odst. 1 písm. b) zákona, tj. důchod nebo jeho zvýšení se doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení. ČSSZ by měla žalobci v tomto žalobním bodě ad 2) vyhovět a přiznat mu doplatek starobního důchodu žalobci zpětně za celou dobu od 1.11.2006.

Pokud jde však o samotnou v žalobě nárokovanou výši tohoto doplatku, výše doplatku není součástí výrokové části správního rozhodnutí, nelze se tak soudně domáhat vyčíslení

samotné částky doplatku důchodu, který by měla ČSSZ správně žalobci doplatit a ani určení její výše přímo v rozsudku, navíc, když by měl být započten další vyměřovací základ za rok 1990 a skutečná výše důchodu po této úpravě není dosud známa. Také bylo podotknuto, že důchodové nároky manželky žalobce I.A. nejsou předmětem tohoto řízení a nelze se jimi zabývat. Závěrem žalovaná uvedla, že za daného stavu věci ponechává další postup a rozhodnutí na uvážení krajského soudu.

Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 25.9.2017 bylo žalobci doručeno dne 27.9.2017 a také, že skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalované ze dne 13.3.2018 odpovídají obsahu spisu.

Žalobci bylo doručeno citované vyjádření žalované dne 22.3.2018, na jeho obsah však až do současné doby vůbec nereagoval.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen *správní orgán*). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.*).

Dle § 76 odst. 1 písm. b) *s.ř.s.* soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4, 5 *s.ř.s.* je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení; zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo; zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému; právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Podle § 31 odst. 1 písm. a), b), odst. 2 - 3 zákona ve znění platném k datu 1.11.2006, tj. datu přiznání starobního důchodu žalobci,

(1) pojištěnec má nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku též, jestliže

a) získal dobu pojištění nejméně 25 let, a

b) do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše tři roky.

(2) Starobní důchod podle odstavce 1 se přiznává nejdříve ode dne podání žádosti o přiznání tohoto důchodu. Za den vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1 se považuje den, od něhož je tento důchod přiznán.

(3) Přiznání starobního důchodu podle odstavců 1 a 2 vylučuje nárok na starobní důchod podle § 29 a 30.

Dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení

náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

Žalobce se podanou žalobou v této věci domáhá zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Soud pak na základě všech zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru o důvodnosti *žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 25.9.2017*, žalovaná se sice vypořádala s námitkami žalobce proti rozhodnutí ze dne 15.8.2017, avšak nesprávně, jak je zřejmé z obsáhlého vyjádření žalované ze dne 13.3.2018 shora citovaného, které bylo doručeno i žalobci. S obsahem vyjádření žalované ze dne 13.3.2018 se zdejší soud plně ztotožňuje a pro stručnost na něj odkazuje v plném rozsahu. Z obsahu dávkového spisu vyplývá, že žalovaná při přiznání starobního důchodu žalobci dle § 31 zákona od 1.11.2006, jak je zřejmé z OLDP zpracovaného dne 2.11.2006 (příloha rozhodnutí z 15.3.2007), vykazala žalobci jako poslední dobu pojištění zaměstnání od 1.1. do 30.6.1990 a v téže době vyměřovací základ 27.808; v OLDP zpracovaném dne 1.6.2017 (nedílná součást rozhodnutí ze dne 15.8.2017) je dodatečně započtena doba od 1.9.1960 do 31.8.1961 a od 1.1.1992 do 31.12.1992 (vedl. činnost-zam.) s vyměřovacím základem 22.400, tudíž při výpočtu přiznaného starobního důchodu nebyly zohledněny všechny rozhodné skutečnosti mající vliv na výši přiznaného důchodu.

Soud s ohledem na vše shora uvedené dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 25.9.2017 je částečně důvodná*, proto jí vyhověl a napadené rozhodnutí ze dne 25.9.2017 i jemu předcházející rozhodnutí ze dne 15.8.2017 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (*výrok I.*). Předcházející rozhodnutí ze dne 15.8.2017 ve výrocích č. I (*zvýšení starobního důchodu od 1.11.2006*) a č. II (*přiznání doplatku starobního důchodu od 19.5.2012, tj. pět let nazpět ode dne uplatnění nároku na důchod – doručení dokladu o absolvování 9. třídy ZDŠ od žalobce žalované se žádostí o zahrnutí těchto skutečností do výměry důchodu*) vykazuje závažné vady, jelikož nebyly ČSSZ zhodnoceny žalobci při výpočtu výše starobního důchodu v roce 2006 vyměřovací základy za rok 1990 a 1992, ač měly být zhodnoceny a toto pochybení nebylo odstraněno ani při úpravě starobního důchodu rozhodnutím ze dne 15.8.2017 a nebylo napraveno ani rozhodnutím o námitkách, tj. ze dne 25.9.2017. Žalovaná proto zamítnutím námitek žalobce a potvrzením rozhodnutí ze dne 15.8.2017 zatížila své rozhodnutí stejnými vadami, proto byla obě rozhodnutí soudem zrušena a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná tedy vydá nové rozhodnutí, jehož obsah bude odpovídat zákonu a dalším souvisejícím předpisům, správnímu řádu i příslušným vyhláškám o zvýšení důchodů, když nový výpočet starobního důchodu žalobce bude proveden již k datu 1.11.2006 a stejně tak od tohoto data bude žalobci vypočten doplatek předmětného důchodu nikoli až od 19.5.2012, jelikož k vadě při výpočtu uvedeného důchodu došlo v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení, tj. ČSSZ, proto bude postupováno žalovanou v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) věta první zákona.

Soud ještě podotýká, že právním názorem soudu je žalovaná vázána, jak vyplývá z ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. a rovněž připomíná, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu, tj. *v této věci k datu 25.9.2017*. Skutečnostmi ohledně důchodu manželky žalobce se soud nezabýval, jelikož se nejednalo o předmět tohoto řízení.

O náhradě nákladů řízení (*výrok II. rozsudku*) bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, však náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V Plzni dne 30. května 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně